

Opinion

Lige lidt hjælp kirkens klagesange, fagbevægelsens protester og avisernes vrede lederartikler. Store bededag var skrevet på reformpolitikens offertavle med blodrød, permanent tusch.

ÖZLEM CEKIC

Store bededag er død, 337 år gammel. En gammel dame, men en ung helligdag. Faktisk ville mange nok mene, at det er for ung en alder for en helligdag at dø. Det mente regeringen under ledelse af Socialdemokratiet dog ikke. Tilsyneladende ud af det blå blev bededagens snarlige død annonceret, og med ét blev grøften mellem socialdemokraterne og vennerne i fagbevægelsen dybere. Det er et bump på vejen, hvis man spørger landets justitsminister, der 1. maj sammenlignede forholdet mellem de to med et ægteskab, »hvor man godt kan blive lidt sure på hinanden, men når alt kommer til alt, har man både de gode tider at se tilbage på og ikke mindst de bedste år foran sig«.

De bebudede »bedste år« bliver dog efter alt at dømme temmelig turbulente. Trods et tilbud fra fagbevægelsen om at udskyde beslutningen til efter et valg og en fællesfront mellem Inger Støjberg (Danmarksdemokraterne) og Pelle Dragsted fra Enhedslisten, valgte SVM-regeringen at tage livet af store bededag.

Fantastiske var hendes odds aldrig. Ingen ville af med hende, men ingen ville heller rigtig kæmpe for at bevare hende. Fagbevægelsen startede danmarkshistoriens største underskriftindsamling, forsvarede den danske aftalemodel og indkaldte til store demonstrationer. Godt nok afleverede mere end 400.000 borgere deres underskrift til indsamlingen, men trods gratis transport til Slotspladsen valgte under 50.000 borgere at kæmpe for store bededag. Om de, der elskede hende, hellere ville bruge søndagen i kirken til at bede til Gud end til Mette Frederiksen, vides ikke. Svigtet var til at få øje på.

Ofte blev store bededag reduceret til hveder og tandsmør, men hun var så meget mere end det. Nu, hvor vi har mistet hende, kan vi se, at hun var en helt særlig dame, unik i søskendeflokken af danske helligdage. Hun havde ingen fætre og kusiner i udlandet som julen, påsken og pinsen har. Hendes oprindelse var nemlig ikke i en bibelsk fortælling, men i den konkrete hverdag.

Store bededag var hverken Socialdemo-

Nekrolog: Den ekstraordinære, almindelige bededag er død

kratiets eller fagbevægelsens barn. Det var Sjællands biskop, Hans Bagger, der i 1686 besluttede at sammenlægge flere bededage, som man havde indført i krise- og krigstider. Det var dage, man kunne bruge på at bede for fremgang og fred.

Store bededag startede som bekendt altid aftenen før. Klokken 18 lød kirkeklokkerne, og så skulle boder, kældre og kroer, de steder, der solgte drikkevarer, lukke. Så kunne man på morgendagen komme i kirke - til tiden og i ædru tilstand.

Man skulle faste indtil, man havde overstået alle dagens gudstjenester, og man skulle afholde sig fra arbejde, spil, leg og anden verdslig forfængelighed. Medmindre man var ansat i postvæsnet, skulle man afholde sig fra at tage udenbys.

Der er ingen vej tilbage. Det skal være slut med pauserne, lyder budskabet fra det koldblodige helligdagsmord.

Hans Bagger døbte hende Ekstraordinær Almindelig Bededag. Ekstraordinær og almindelig. Det lyder som modsigelser. Men i dette tilfælde gik de glimrende hånd i hånd. For det er netop i krisetider, at vi søger mod det almindelige.

Selvfølger skal vi, når Alvoren melder sig, tage ansvaret på os. Men hvis ikke vi skal miste fodfæstet og vores orientering i dette stadig mere indviklede liv, så skal vi - midt i krigen og al kaosset - tage os tid til refleksion og genfinde evnen til at trække vejret. Med andre ord: tage en bededag.

At det netop er midt i krigen og i denne for Europa så turbulente tid, at SVM valgte at slå hende ihjel, kom som et chok for biskopperne. De så hellere, at myndighederne brugte den som en særlig dag til at lægge vægt på fred og forsoning og henstillede til, at indre kirkelige anliggender ikke blev gjort til genstand for afstemninger i Folketinget. Men lige lidt hjalp kirkens klagesange, fagbevægelsens protester og avisernes vrede lederartikler. Hendes navn var skrevet på reformpolitikens offertavle med blodrød, permanent tusch.

Der er atter krig i Europa, og noget bliver vi som kollektiv nødt til at ofre, lød det fra regeringen. Der er ingen vej tilbage. Det skal være slut med pauserne, lyder budskabet fra det koldblodige helligdagsmord. Man må forstå, at vi alt for længe har hvilet på laurbærene. Vi har brugt for lang tid på at uddanne os, og da vi så endelig blev færdige og kom ud på arbejdsmarkedet, sad vi for lidt på kontoret og havde for mange fridage. Nu er store bededag afgået fra kalenderen.

Hun efterlader sig ti andre helligdage. Det er flere, end mange andre rige nationer kan prale af.

Må den ekstraordinære almindelige bededag hvile i fred.

Özlem Cekic er generalsekretær for Brobyggerne - Center for Dialogkaffe og fhv. medlem af Folketinget for Socialistisk Folkeparti. Hun er dog ikke længere medlem af partiet